

SKRIVNIH SEDEM

1

Enid Blyton
SKRIVNIH SEDEM
Zbirka: Skrivnih sedem

Naslov izvirnika: *The Secret Seven*

Ilustracije: *Tony Ross*
Prevod: *Dora Debeljak*
Uredila in jezikovno pregledala: *Viktorija Muha*
Priprava za tisk: *Andreja Uranič, ADA Design*
Tisk: *ABO grafika*
1. natis, 800 izvodov
Izdala: *Založba Karantanija, 2018*
Za založbo: *David Tasič*

Copyright © Hodder & Stoughton Ltd, 1949
Illustrations copyright Tony Ross © Hodder & Stoughton Ltd, 2013

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.111-93-312.4

BLYTON, Enid
Skrivnih sedem / Enid Blyton ; ilustriral Tony Ross ; [prevod Dora Debeljak].
- 1. natis. - Ljubljana : Karantanija, 2018

Prevod dela: The secret seven

ISBN 978-961-275-189-0

294052864

Enid Blyton[®]

SKRIVNIH SEDEM

Ilustriral Tony Ross

Založba Karantanija

VSEBINA

7	PRVI SESTANEK S. S.
16	DRUŠTVO SKRIVNIH SEDEM
28	JEZNORITI STAREC
37	KAJ SE JE PRIPETILO JAKU
47	VZNEMIRLJIVI NAČRTI
56	NEKAJ PA SMO LE IZVEDELI
66	POGOVOR Z OSKRBNIKOM
74	ŠE EN SESTANEK
83	V TEMNO NOČ
94	V STARI PRAZNI HIŠI
103	JETNIK
113	DOGODIVŠČINE JE KONEC
123	O avtorici
124	Osveži spomin

Vse pravice pridržane. Brez predhodnega pisnega dovoljenja založbe je prepovedano fotokopiranje tega avtorskega dela in njegovih delov, skupaj s shranitvijo v podatkovno zbirko, prikazovanjem v javnosti, prilagajanjem, prenosom, snemanjem ali kakršnokoli drugo obliko reproduciranja, kot je določeno z zakonom o avtorski pravici in drugih pravicah, razen navedbe kratkih citatov.

Imena v tej knjigi so izmišljena, vsaka podobnost je le naključna.

PRVO POGLAVJE

PRVI SESTANEK S. S.

»Morali bi spet sklicati sestanek skrivnih sedmih,« je Peter rekel Jani. »Že zelo dolgo se nismo dobili.«

»Prav imaš!« je odvrnila Jana in tresnila s knjigo, ki jo je brala, ob mizo. »Peter, saj nismo pozabili na društvo *Skrivnih sedem* – ampak med božičnimi prazniki smo počeli toliko zanimivega, da preprosto nismo utegnili sklicati še sestanka.«

»Ampak zdaj ga pa moramo!« je odgovoril Peter. »Nima smisla imeti skrivnega društva, če ga ne uporabljamo. Najbolje, da o sestanku obvestiva še vse druge.«

»Torej morava napisati pet sporočil,« je zagodrnjala Jana. »Peter, tebi gre pisanje hitreje od rok kot meni – napiši ti tri, jaz pa dve.«

»Hov,« je še pripomnil njun kokeršpanjel Skakač.

»Saj vem, da bi tudi ti rad napisal kakšno sporočilo, če bi le znal pisati,« je rekla Jana in pobožala kužka po svileni zlati glavi. »Eno sporočilo lahko dostaviš v gobčku. Tako, pa imamo nalogo *zate*, Skakač.«

»Kaj naj napiševa?« je vprašal Peter, k sebi potegnil list papirja in žvečil konico svojega kulija, medtem ko je premišljeval, kaj naj spravi na papir.

»No, po mojem je najbolje, da vsem predlagava, da se dobimo tukaj,« je rekla Jana. »Dobimo se lahko v stari lopi na koncu našega vrta, kaj praviš? Mama nama pozimi dovoli, da se tam igrava, saj je zraven grelnik, ki ogreva rastlinjak, zato je prijetno toplo.«

»Velja,« je odvrnil Peter in začel pisati. »Prvo sporočilo bom napisal jaz, potem pa ga lahko ti prepíšeš. Torej: potrebujeva po eno sporočilo za Polono, Nika, Jaka in Barbaro – kdo je že sedmi član našega društva? Nikakor se ne morem spomniti.«

»Gregor,« je odgovorila Jana. »Polona, Niko, Jaka, Barbara, Gregor, ti in jaz – skupaj sedem članov – *Skrivnih sedem*. Carsko ime, kajne?«

Skrivno društvo je zraslo na zeljniku Petra in Jane, katerima se je zdelo nadvse zabavno zbrati skupaj več fantov in punc, ki poznajo skrito geslo in nosijo značko – gumb z napisom S. S.

»Izvoli,« je Peter rekel Jani in ji podal svoj list papirja. »To sporočilo lahko prepíšeš.«

»Saj ni treba, da je zelo lepo napisano, kajne?« je vprašala Jana. »Lepopis mi res ne gre od rok.«

»No, pomembno je, da ga bodo lahko prebrali,« je odgovoril Peter. »Saj ni treba, da sporočila pošljeva po pošti.«

Jana je prebrala Petrovo sporočilo: »POMEMBNO. Jutri zjutraj ob 10-ih sklicujem sestanek društva *Skrivnih sedem* v lopi na koncu našega vrta. Za vstop morate povedati GESLO.«

»Joj, katero pa je bilo naše zadnje geslo?« je prestrašeno vprašala Jana. »Tako dolgo že nismo imeli sestanka, da sem ga pozabila.«

»No, še dobro, da sem jaz tukaj, da te lahko spomnim,« je odgovoril Peter. »Naše zadnje geslo je bilo

VENČESLAV, ker je dišalo po božiču. Res si ne bi mislil, da ti je ušlo iz spomina.«

»Ja, seveda. Dobri kralj Venčeslav,« je odvrnila Jana. »Ojoj, sem se že zmotila! Med pisanjem moram res držati jezik za zobmi.«

Peter in Jana sta tiho pisala sporočila. Jana je med pisanjem vedno kazala jezik – to je bilo zelo smešno. Prepričana je bila, da lahko piše samo, če ji jezik moli iz ust.

Peter je prvi napisal vsa sporočila in pomolil ovojnice Skakaču, ki jih je polizal – to opravilo mu je šlo odlično od velikega in mokrega jezika.

»Zelo rad ližeš,« je rekel Peter, »zato si zagotovo zadovoljen, ko dobiš na jezik, karkoli lahko polizeš. Kakšna smola, da na pisma ne bova nalepila znamk.«

»Naj zdaj oddava skrivna sporočila?« je vprašala Jana. »Mama je rekla, da lahko greva ven. Tako lepo sončno jutro je – čeprav mrzlo.«

»Hov! Hov!« je zalajal Skakač, ki se je ob besedi ven zagnal proti vratom in začel s tacami neučakano praskati po vratih.

Kmalu so bili vsi trije zunaj na snegu in mrazu. Jutro je bilo čudovito. Najprej so se odpravili do Nikove hiše. Ker ga ni bilo doma, sta Peter in Jana sporočilo pustila kar pri njegovi mami.

Nato so šli h Gregorju, ki je bil doma in se zelo razveselil prihajajočega sestanka v lopi. Zatem so se odpravili do Polone, kjer je bil tudi Jaka, zato je Peter zanju pustil dve sporočili. Obiskati so morali samo še Barbaro, ki pa je ni bilo doma.

»Presneto!« je vzkliknil Peter. Potem pa se zelo razveselil novice, da se bo zvečer vrnila domov. Barbarino mamo je vprašal, ali bo lahko prišla na sestanek naslednje jutro, in gospa mu je odvrnila, da misli, da lahko.

»No, pa sva oddala sporočila vsem petim,« je rekla Jana, ko sta se začela s Skakačem vračati proti domu. »Pridi, Skakač! Gremo v park.«

Jana, Peter in Skakač so uživali v parku: kepali so se in delali sledi v sveže zapadlem snegu. Skakač je odkril zamrznjen ribnik in stopil na led. Tace so mu začele poplesavati sem in tja. Z vsemi štirimi je skušal ostati pokonci, a se je obrisal pod nosom. Nazadnje sta ga morala z ribnika zvelči oba otroka, ki sta ob pogledu nanj bruhnila v smeh.

Skakač se je razjezil zaradi ribnika – obrnil se je proti njemu in zarenčal nanj. Sanjalo se mu ni, v katerem grmu tiči zajec. Poleti je namreč lahko iz ribnika pil vodo in se po njem vozil v čolnu – zdaj pa takole! Nekaj čudnega se je pripetilo v tem času, to pa mu še zdaleč ni bilo po smršku.

Popoldan sta se oba otroka skupaj s Skakačem odpravila k stari lopi na vrtu, v kateri je bilo prijetno toplo, saj je bil v bližini grelnik, ki je ogreval veliki rastlinjak. Peter se je malo razgledal naokrog.

»Kar prijetno je videti. Razporediva škatle po prostoru, da se bomo lahko usedli, in vzemiva stare

vrtno blazine. Pa mam bova prosila za limonado in piškote. Da bomo imeli sestanek, kot se spodobi!»

Z Jano sta potegnili ven nekaj škatel in šla po vrtno blazine, ki sta jih položila na tla namesto preproge. Jana je tudi očistila majhno polico, na katero bi lahko dali limonado in piškote – če jima bo mama dovolila.

»Samo na petih škatlah lahko sedimo,« je rekel Peter. »Nekdo bo moral sedeti na tleh.«

»Glej, tam v kotu sta dva velika cvetlična lončka,« je rekla Jana. »Potegniva ju semle in obrniva navzdol, pa se bo dalo usesti nanju.«

Tako sta pripravila sedeže za vse – pet škatel in dva cvetlična lončka.

Oglasil se je zvonec, ki je vabil k popoldanskemu čaju.

»No, dobro sva opravila,« je rekel Peter. »Vem, kaj bom počel nocoj, Jana.«

»Kaj pa?« je vprašala Jana.

»Narisal bom dve veliki črki S. S.,« je dejal Peter, »ki ju bom pobarval zeleno, izrezal, nalepil na kos kartona in vse skupaj nalepil na vrata lope.«

»Seveda, S. S. – *Skrivnih sedem*,« je rekla Jana. »To bo carsko!«